

 MUHAMMED KEREM AN

Bana güvenme, ben gazeteciyim. Maalesef Arap ülkelerinde en az gelişmiş zafında siyasi hayatımız za damgasını vuran keskin kutuplaşma halinin huzur içinde durumumuz bu.

Medya sektöründe insanlar sadece haber taşıyıcılar olacaklar, haberle ilgili farklı görüşleri sunacaklar ve direktif almaksızın haberle doğrudan bir ilişki kuracaklar bir alan yok. Medya insanları kendileri istesin veya zorlansınlar- bu veya şu kampın yanında olmaları gerekiyor. Arap medyası, birçok Arap ülkesinde ve özellikle de Arap Baharı ülkeleri adı verilen ülkelerde halen yaşanan siyasi kimliğin denkleminde taraf oldu. Dahası bu medyanın bu veya şu görüşün yanında saf tutması bir zorunluluk. Ayrıca Arap okuyucu veya izleyici de tercih ettiği medya organını kendisine aktardığı gerçekte doğrudan doğruya deşil, sunduğu haberlerin kendi siyasi kimliğiyle uyuma boyutuna göre seçiyor.

Profesyonellik ile siyasi arzular arasında birçok konu kaybolup gitti. Arap gazeteciler, buna karşın kendi kredilerinden kaçayacaklar ve uzun yıllardır zaten iyi düzeyde olmayan dürüstlük kredisinden daha kaçacaklar. Aynı durum, televizyon kanalları izleyicisi içinde geçerli. İzleyici yıllardır televizyon kanallarının Afganistan Savaşı, Irak'taki Amerikan işgali, Lübnan ve Gazze'ye yönelik saldırılarla ilgili yayınlarla bağlantılı birçok konudaki tarafgir tutumunu takdir etti. Aynı izleyici şimdi bu kanalların halihazırındaki tarafgir tutumlarına kaçınıyor, hatta profesyonel olmadıkları ve işlerini dengeli yorumcularını belirtiyor. Tarafgirlik, bu kimselerin geleneğinde kendi siyasi arzularıyla doğrudan doğruya sorun deşil. Medya organlarından, psikolojik olarak kendilerini rahatlatmaları istiyorlar.

Arap eleştirmenlerden biri birkaç yıl önce bugünkü daha da belirginleşen bu noktayı yazmıştı. Arap televizyonlarının, kendi izleyicisinin kanaatlerine uygun yayınlar yaptığını belirtti. Bu da nihayetinde kitleler gibi medya organlarının kamplara ve birçok sorunun zemininde futbol takımlarına benzer yapılarına bağlanmasına yol açtı. Nihayetinde tüm kitlelerin ve medyaların taraf olması birbirini besliyor. Bu durum, birçok gazetecinin ve haber spikerinin kendilerini her konuya eleştirel yaklaşımın korunmasını engelleyen profesyonellikte insanları gerektiği temelinde tartmamalarına yol açtı. Aksine kendilerini destekleyen kitleleri coşturan siyasi birer direnişçi deşil. Hatta özellikle Mısır medya organlarında bazıları gazeteci veya spiker deşil de kaçınılmaz siyasi bir yapıda doğrudan doğruya adeta. Bu meslekte bilinen usul ve kriterlere göre profesyonel bir gazeteci olarak görevini yapmakta kararlı olmak, evliya olmak gibi bir şey haline geldi. Birilerini sıratla coşturmayı getirmeye insanları ve hatta birilerini bu gazeteci bizimle mi, bize karşın mı şeklinde bir tasnifte bulunmayacak derecede rahatlatmadıkları kabul gümemetedirler.

Bazıları medyanın adil olduğu müddet belirli bir tutumun yanında yer almasını eksiklik olmadığını, her şey için aynı mesafede durmanın imkansıza bir spor olduğu söyleyebilir ve tartışabilir. İle olabilir ancak hoşumuza gitmeyen gerçelerin tartışılması veya siyasi tutum ve kanaatlerin arkasında aptalca otomatik şekilde saf tutulmaması şarttır. Ki bu siyasi tutum ve kanaatlerden kesin verilmiyor ve bir tür kutsallık atfederek yaklaşılıyor. Akıldan ve mantıktan yoksun ulusalcılık veya şer ve yezzeysel Arap milliyetçiliği bu kanaatlerden. Halihazırındaki ezici Arap savaşlarının tozunun dinmesi ve kayıp envanteri karmaya bağlanmasından sonra en önemli kurbanın gazetecilik olduğu anlayacağız. *El Kuds El Arab gazetesinde (4 Eylül 2013) yayımlanan makale kısmen olarak tercüme edilmiştir.

Not: http://www.zaman.com.tr/yorum_arap-medyasinin-sikintisi_2131213.html target="_blank">Bu yazı Zaman Gazetesi'nin yorum sayfasında yayınlanmıştır.